

На 25 октомврий противникътъ заемаше височинитѣ южно отъ с. Слатина и източно отъ с. с. Доганъ, Стари-Качаникъ и Бѣлограцъ.

Дружинитѣ получиха заповѣдь да влѣзатъ въ бой, да овладѣятъ позицията и да отхвърлятъ противника къмъ Феризово.

Къмъ обѣдъ всички части бѣха влѣзли въ боя и пушечната стрелба отъ дветѣ страни бѣше достигнала най-големото си ожесточение.

Отъ закрититѣ си позиции нашата артилерия подготвяше боя и цѣли два часа снарядитѣ и прелитаха надъ главитѣ на пехотата.

Къмъ 2½ часа следъ пладне 6-а рота, разгнана въ нѣколко тънки вериги, сенадигна и, предвождана отъ ротния си командиръ, настѣпи презъ гѣстата висока гора къмъ добре скрития неприятель. Градъ отъ куршуми обсипваше настѣпващитѣ взводове и всѣка тѣхна крачка се отбелязваше съ тѣлата на десетки убити и ранени. Но безсмъртната верига настѣпваше безспиръ.

Тѣ не бѣха отъ хора, тѣзи мълчаливи стоманени вериги, защото нѣмаше за тѣхъ смъртъ! Тѣхъ не смути ни злобната пѣсенъ на куршумитѣ, ни ледениятъ погледъ на падналитѣ другари. Тихо и безмълвно вървѣха живитѣ. Тихо и безмълвно умираха сразенитѣ отъ куршумъ герои!

Кой водѣше тази верига? . . . Кой бѣше човѣкътъ или гигантътъ, който имаше демоничната властъ да води тѣзи триста души на явна смъртъ само съ единъ знакъ на ржката? . . .

На тридесетъ крачки отъ неприятелскитѣ окопи, правъ, унесенъ въ своя подвигъ, той махна съ ржка на поддръжкитѣ, за да се слѣятъ съ безсмъртната верига, и посочи на смущения врагъ . . .

Единъ куршумъ се заби всрѣдъ широкото му чело и вратата на безсмъртието се разтвориха широко, за да приематъ още единъ смъртенъ . . .

Водачътъ на веригата, поручикъ Кебеджиевъ Недѣлко, издѣхна, безъ да каже една дума повече.

Съ своя примѣръ на себеотрицание той запечати въ сърдцата на всички вѣчния споменъ за безгранична любовъ къмъ родината. Когато презъ студената тъмна нощъ нашитѣ санитарии отидоха да прибератъ тѣлото на героя, ржката бѣше вдървена, но все още сочеше къмъ врага, къмъ безсмъртието! . . .

Нѣмаше рота отъ третѣ дружини, която да не показва на какво сж способни нашитѣ хора. Най-тежки, обаче, бѣха жертвитѣ, които даде трета дружина въ тѣзи боеве.

Точно по обѣдъ, на 25 октомврий, 9-а и 12-а роти, заедно съ първа дружина отъ 24. п. полкъ, настѣпваха презъ гѣстата гора предъ с. Бѣлограцъ.

Честата пушечна стрелба на противника показваше, че силитѣ му сж повече отъ една дружина и е добре укрепенъ. Подобно на рой заблудени пчели брѣмчеха куршумитѣ и